

“मीठे बच्चे- तिमीले हिँड्दा-डुल्दा यादमा रहने अभ्यास गर्नु छ । ज्ञान र योग, यिनै मुख्य दुई चीज हुन्, योग अर्थात् याद ।”

प्रश्न:- बुद्धिमान् बच्चाहरूले कुनचाहिँ बोल मुखबाट बोल्न सक्दैनन् ?

उत्तर:- हामीलाई योग सिकाउनुहोस्, यो बोल बुद्धिमान् बच्चाहरूले बोल्न सक्दैनन् । बाबालाई याद गर्न पनि सिक्नुपर्छ र ! यो पढ्ने पढाउने पाठशाला हो । यस्तो होइन, याद गर्नको लागि कुनैबेला खास बस्नु छ । तिमीले कर्म गर्दा बाबालाई याद गर्ने अभ्यास गर्नु छ ।

ओम् शान्ति । अहिले रूहानी बाबाले बसेर रूहानी बच्चाहरूलाई सम्झाउनुहुन्छ । बच्चाहरूले जान्दछन्- रूहानी बाबाले यस रथद्वारा हामीलाई सम्झाइरहनु भएको छ । अब बच्चा बनेपछि पनि बाबालाई वा कुनै भाइ/बहिनीलाई मलाई याद गर्न सिकाउनुहोस्- यो भन्नु गलत हुन्छ । तिमी कुनै सानो बच्चा त छैनौ नि । यो त जान्दछौ- मुख्य हो आत्मा । त्यो त हो अविनाशी । शरीर हो विनाशी । मुख्य त आत्मा भयो नि । अज्ञान कालमा कसैलाई हामी आत्मा हौं, शरीरद्वारा बोल्छौं- यो ज्ञान रहँदैन । देह-अभिमानमा आएर नै बोल्छन्- म यो गर्छु । अहिले तिमी देही-अभिमानी बनेका छौ । जान्दछौ- आत्माले भन्छ, म यस शरीरद्वारा बोल्छु, कर्म गर्छु । आत्मा पुरुष (मेल) हो । बाबा सम्झाउनुहुन्छ- यो बोल प्रायः सुनिन्छ, भन्दछन् हामीलाई योगमा बसाउनुहोस् । सामुन्नेमा एक बस्दछ, यो ख्याल गरेर ताकि हामी पनि बाबाको यादमा बसौं, अरू पनि बसून् । पाठशाला कुनै यसको लागि होइन । पाठशाला त पढाइको लागि हो । बाँकी यस्तो होइन, यहाँ बसेर केवल तिमीहरूलाई याद गर्नु छ । बाबाले त सम्झाउनुभएको छ- हिँड्दा, डुल्दा, बस्दा बाबालाई याद गर, यसको लागि कुनैबेला खास बस्नु पर्ने आवश्यकता छैन । जसरी कोहीले भन्छन्- राम-राम भन्, के राम-राम भन्ने बिना याद गर्न सक्दैनन् ? याद त हिँड्दा-डुल्दा गर्न सक्छौ । तिमीलाई त कर्म गर्दै बाबालाई याद गर्नु छ । प्रेमी-प्रेमिकाले कुनै खास समय बसेर एक-अर्कालाई याद गर्दैनन् । काम-काज धन्धा आदि सबै गर्नु छ, सबै कुरा गर्दै आफ्नो माशूकलाई याद गर्दै गर । यस्तो होइन, उहाँलाई याद गर्नको लागि कतै गएर खास बस्नु पर्छ ।

तिमी बच्चाहरू गीत वा कविता आदि सुनाउँछौ, बाबाले भन्नुहुन्छ- यी भक्तिमार्गका हुन् । भन्छन् पनि- शान्ति देवा, त्यो त परमात्मालाई नै याद गर्छन्, कृष्णलाई होइन । ड्रामा अनुसार आत्मा अशान्त भएको छ, त्यसैले बाबालाई पुकार्छन् किनकि शान्ति, सुख, ज्ञानका सागर उहाँ हुनुहुन्छ । ज्ञान र योग मुख्य दुई चीज छन्, योग अर्थात् याद । उनीहरूको हठयोग बिल्कुलै अलग छ । तिमी हो राजयोग । केवल बाबालाई याद गर्नु छ । बाबाद्वारा तिमीले बाबालाई जान्नाले सृष्टिको आदि-मध्य-अन्तलाई जानेकाछौ । तिमीलाई सबैभन्दा खुसी त हामीलाई भगवान्ले पढाउनुहुन्छ भन्ने छ । पहिले-पहिले भगवान्को पूरा परिचय हुनुपर्छ । यस्तो त कहिल्यै पनि जानेनौ- जसरी आत्मा तारा जस्तो छ, त्यसरी नै भगवान् पनि तारा जस्तै हुनुहुन्छ । उहाँ पनि आत्मा हुनुहुन्छ । तर उहाँलाई परम आत्मा, सुप्रीम सोल भनिन्छ । उहाँले कहिल्यै पनि पुनर्जन्म लिनुहुन्न । यस्तो होइन, उहाँ जन्म मरणमा आउनुहुन्छ । होइन, पुनर्जन्म लिनुहुन्न । स्वयं आएर सम्झाउनुहुन्छ म कसरी आउँछु ? त्रिमूर्तिको गायन पनि यहाँ नै छ । त्रिमूर्ति ब्रह्मा-विष्णु-शंकरको चित्र पनि देखाउँछन् । शिव परमात्माए नमः भन्छन् नि । उहाँ उच्चभन्दा उच्च बाबालाई भुलेका छन्, केवल त्रिमूर्तिको चित्र देखाएका छन् । माथि शिव त अवश्य हुनुपर्छ, जसबाट यो सम्झिऊन्- यिनको रचयिता शिव हुनुहुन्छ । रचनाबाट कहिले पनि वर्सा मिल्न सक्दैन । तिमी जान्दछौ- ब्रह्मासँग केही पनि वर्सा मिल्दैन । विष्णुको त हीरा जुहारतको ताज छ नि । शिवबाबाद्वारा फेरि कौडीबाट हीरा (पेनीबाट पाउण्ड) बनेका छन् । शिवको चित्र नहुनाले सारा खण्डन हुन्छ । उच्चभन्दा उच्च हुनुहुन्छ परमपिता परमात्मा, उहाँको यो रचना हो । अहिले तिमी बच्चाहरूलाई बाबाबाट स्वर्गको वर्सा मिल्छ, २१ जन्मका लागि । वहाँ त सम्झन्छन्- लौकिक पिताबाट वर्सा मिलेको हो । वहाँ यो बेहदका बाबाबाट पाएको प्रारब्ध हो भन्ने थाहा हुँदैन । यो कुरा तिमीलाई अहिले थाहा छ । अहिलेको कमाई वहाँ २१ जन्म चल्छ । वहाँ यो थाहा हुँदैन, यस ज्ञानको बारेमा बिल्कुलै थाहा रहँदैन । यो ज्ञान न देवताहरूमा हुन्छ, न शूद्रहरूमा रहन्छ । यो ज्ञान छ नै तिमी ब्राह्मणहरूमा । यो हो रूहानी ज्ञान, अध्यात्म (स्पीचुअल) को अर्थ पनि जान्दैनन् । डाक्टर अफ फिलोसफी भन्छन् । अध्यात्म ज्ञानका डाक्टर (डाक्टर आफ स्पीचुअल नलेज) एक बाबा नै हुनुहुन्छ । बाबालाई सर्जन पनि भनिन्छ नि । साधु-संन्यासी आदि कुनै सर्जन कहाँ हुन् र ! वेद-शास्त्र

आदि पढनेलाई डाक्टर कहाँ भनिन्छ र ! दिन त उपाधि पनि दिन्छन् तर वास्तवमा रूहानी सर्जन हुनुहुन्छ एक बाबा, जसले आत्माहरूलाई इन्जेक्शन लगाउनुहुन्छ । त्यो हो भक्ति । उनीहरूलाई भन्नुपर्छ— डाक्टर अफ भक्ति अथवा शास्त्रको ज्ञान दिन्छन् । त्यसबाट फाइदा केही पनि हुँदैन, तल गिर्दै आउँछन् । त्यसैले उनीहरूलाई डाक्टर कसरी भन्न सकिन्छ ? डाक्टरले त फाइदा पुऱ्याउँछन् नि । उहाँ बाबा त हुनुहुन्छ अविनाशी ज्ञान सर्जन । योगबलले तिमी सदा स्वस्थ (एवर हेल्दी) बन्छौ । यो त तिमी बच्चाहरू नै जान्दछौ । बाहिरकाले के जान्ने । उहाँलाई अविनाशी सर्जन भनिन्छ । आत्माहरूमा जुन विकारको मैला परेको छ, त्यसलाई निकाल्नु, पतितलाई पावन बनाएर सद्गति दिनु— यो शक्ति बाबामा छ । सर्वशक्तिमान् एक बाबा हुनुहुन्छ । सर्वशक्तिमान् कुनै मनुष्यलाई भन्न सकिदैन । अनि, बाबाले कुनचाहिँ शक्ति देखाउनुहुन्छ ? सबैलाई आफ्नो शक्तिले सद्गति दिनुहुन्छ । उहाँलाई भनिन्छ डाक्टर अफ स्प्रिचुअल नलेज । डाक्टर अफ फिलोसफी त धेरै मनुष्य छन् । आध्यात्मिक डाक्टर एक हुनुहुन्छ । अहिले बाबा भन्नुहुन्छ— आफूलाई आत्मा सम्भरेर म बाबालाई याद गर, पवित्र बन । म आएको छु नै पवित्र दुनियाँको स्थापना गर्न, फेरि तिमी पतित किन बन्छौ ? पावन बन, पतित नबन । सबै आत्माहरूलाई बाबाको निर्देशन छ— गृहस्थ व्यवहारमा रहँदा कमल फूल समान पवित्र बन । बाल ब्रह्मचारी बन्यौ भने पवित्र दुनियाँको मालिक बन्नेछौ । यतिका जन्म जुन पाप गरेका छौ, अब मलाई याद गर्नु भन्ने पाप भस्म हुन्छ । मूलवतनमा पवित्र आत्माहरू नै रहन्छन् । पतित कोही जान सक्दैनन् । बुद्धिमा यो त याद राख्नु नै छ— बाबाले हामीलाई पढाउनुहुन्छ । विद्यार्थीले यस्तो कहाँ भन्छन् र— मलाई शिक्षकलाई याद गर्न सिकाउनुहोस् । याद सिकाउनु पर्ने के आवश्यकता छ । यहाँ (संदलीमा) कोही नबसे पनि केही फरक पर्दैन । आफ्ना बाबालाई याद गर्नु छ । तिमी सारा दिन काम-धन्धा आदिमा रहन्छौ, त्यसैले भुलिहाल्छौ, त्यसैले यहाँ बसाइन्छ । १०-१५ मिनेट भए पनि याद गरून् । तिमी बच्चाहरूलाई त काम काज गर्दा यादमा रहने बानी बसाल्नु छ । आधाकल्पपछि माशूक मिल्नुहुन्छ । अब भन्नुहुन्छ— मलाई याद गर्नु भन्ने तिम्रो आत्माबाट मैला निकलिन्छ र तिमी विश्वको मालिक बन्नेछौ । त्यसैले किन याद नगर्ने ? विवाह हुँदा स्त्रीलाई भन्छन्— पति तिम्रो गुरु, ईश्वर सबै हुनुहुन्छ । तर उनले त फेरि पनि मित्र, सम्बन्धी, गुरु आदि धेरैलाई याद गर्छिन् । त्यो त देहधारीको याद भयो । उहाँ त पतिको पनि पति हुनुहुन्छ, उहाँलाई याद गर्नु छ । कसैले भन्छन्— हामीलाई योग (नेष्ठा) गराउन लगाउनुहोस् । तर यसबाट के हुन्छ । १० मिनेट यहाँ बस्छन् भने पनि यस्तो नसम्भक्त कुनै एकरस भएर बस्छन् । भक्तिमार्गमा कसैको पूजा गर्न बस्छन् भने बुद्धि धेरै भड्किरहन्छ । नवधा भक्ति गर्नेलाई यही आस लागिरहन्छ— मलाई साक्षात्कार होस् । उनीहरू आशा राखेर बसिरहन्छन् । एकको लगनमा लवलीन हुन्छन्, तब साक्षात्कार हुन्छ । त्यसलाई भनिन्छ नवधा भक्ति । त्यो भक्ति यस्तो हुन्छ मानौं आशिक-माशूक । खाँदा पिउँदा बुद्धिमा याद रहन्छ । उनीहरूमा विकारको कुरा हुँदैन, शरीरमा प्यार हुन्छ । एक-अर्कालाई नदेखिकन रहन सक्दैनन् । अब तिमी बच्चाहरूलाई बाबाले सम्झाउनु भएको छ— मलाई याद गर्नाले तिम्रो विकर्म विनाश हुन्छ । कसरी तिमिले ८४ जन्म लिएका छौ । बीजलाई याद गर्नाले सारा वृक्ष याद आउँछ । यो विविध धर्मको वृक्ष हो नि । यो केवल तिम्रो बुद्धिमा छ । भारतवर्ष गोलडन एजमा थियो, अब आइरन एजमा छ । अंग्रेजी अक्षर राम्रा छन्, यसको अर्थ राम्रो निकलिन्छ । आत्मा सच्चा सुन बन्छ फेरि त्यसमा मैला पर्छ । अहिले बिल्कुलै भूठो भएको छ, यसलाई भनिन्छ आइरन एजेड । आत्माहरू आइरन एजेड हुनाले गहना पनि त्यस्तै भएका छन् । अब बाबा भन्नुहुन्छ— म पतित-पावन हुँ, म एकलाई याद गर । तिमिले मलाई बोलाउँछौ— हे पतित-पावन आउनुहोस् । म कल्प-कल्प आएर तिम्रीलाई यो युक्ति बताउँछु । मनमनाभव, मध्याजी भव अर्थात् स्वर्गको मालिक बन । कोही भन्छन्— हामीलाई योगमा धेरै मजा आउँछ, ज्ञानमा त्यति मजा आउँदैन । योग गरेर भाग्छन् । योग नै राम्रो लाग्छ, भन्छन्— हामीलाई शान्ति चाहिन्छ । ठीक छ, बाबालाई त कहीं बसेर पनि याद गर । याद गर्दा-गर्दा तिम्री शान्तिधाममा जानेछौ । यसमा योग सिकाउनुपर्ने कुरा नै छैन । बाबालाई याद गर्नु छ । यस्ता धेरै छन् जो सेन्टरमा गएर आधा घण्टा पौने घण्टा बस्छन्, भन्छन् हामीलाई योग गराउनुहोस् या सोध्छन् बाबाले योगको प्रोग्राम दिनु भएको छ ? यहाँ बाबा भन्नुहुन्छ— हिँड्दा-डुल्दा यादमा रहने गर । कति पनि नहुनु भन्दा त बस्नु राम्रो हो । बाबाले मनाही गर्नु हुन्न, रातभरि बस, तर यस्तो राती मात्रै याद गर्ने बानी बसाल्नु हुँदैन । काम काज गर्दा पनि याद गर्ने बानी बसाल्नु छ । यसमा धेरै मेहनत छ । बुद्धि घरी-घरी अरुतर्फ भाग्छ । भक्ति मार्गमा पनि बुद्धि भाग्छ फेरि आफूलाई चिमोटेछन् । सच्चा भक्त जो हुन्छन्, उनीहरूको कुरा गरिन्छ । त्यसैले यहाँ पनि आफैँसँग यस प्रकारसँग कुरा गर्नुपर्छ । बाबालाई

किन याद गरिन् ? याद गरेनौ भने विश्वको मालिक कसरी बन्नेछौ ? प्रेमी-प्रेमिका (आशिक-माशूक) त नाम-रूपमा फँसिरहन्छन् । यहाँ त तिमीले आफूलाई आत्मा सम्भरे बाबालाई याद गर्छौ । हामी आत्माहरू यस शरीरदेखि अलग छौ । शरीरमा हुनाले कर्म गर्नुपर्छ । धेरै यस्ता पनि छन् जसले मलाई साक्षात्कार होस् भन्ने चाहन्छन् । अब के को साक्षात्कार गर्ने ? उहाँ त बिन्दु हुनुहुन्छ । कसैले भन्छन् कृष्णको साक्षात्कार गरौ । कृष्णको त चित्र पनि छ नि । जो जड छ त्यसलाई फेरि चैतन्यमा देखेछन्, यसबाट फाइदा के भयो ? साक्षात्कारले कहाँ फाइदा हुन्छ र ! तिमीले बाबालाई याद गर्नु भने आत्मा पवित्र बन्छ । नारायणको साक्षात्कार हुनाले नारायण कहाँ बनिन्छ र !

तिमी जान्दछौ— हाम्रो लक्ष्य हो नै लक्ष्मी-नारायण बन्ने तर बिना पढाइ कहाँ बन्न सक्छौ ? पढेर बुद्धिमान् बन, प्रजा पनि बनाऊ तब लक्ष्मी-नारायण बन्नेछौ । मेहनत छ । सम्मान सहित पास हुनुपर्छ जसबाट धर्मराजको सजाय नमिलोस् । यी अनन्य (मुरब्बी) बच्चा पनि साथमा छन्, यिनले पनि भन्छन् तिमी तीक्ष्ण जान सक्छौ । बाबामाथि त कति बोझ छ । सारा दिन कति ख्याल गर्नुपर्छ । हामी यति याद गर्न सक्दैनौ । भोजन गर्दा अलिकति याद रहन्छ अनि फेरि भुलिहाल्छौ । सम्भन्धु बाबा र म दुवै सैर गर्छौ । सैर गर्दा-गर्दै बाबालाई भुलिहाल्छु । चिप्लिने बस्तु हो नि । घरी-घरी याद चिप्लिहाल्छु । यसमा धेरै मेहनत छ । यादले नै आत्मा पवित्र हुनु छ । धेरैलाई पढायौ भने उच्च पद पाउनेछौ । जसले राम्रो सम्भन्धु उसले राम्रो पद पाउँछ । प्रदर्शनीमा कति प्रजा बन्छन् । तिमी हरेकले लाखौंको सेवा गर्नेछौ र फेरि आफ्नो पनि अवस्था यस्तो चाहिन्छ । कर्मातीत अवस्था भएपछि फेरि शरीर पनि रहनेछैन । पछि गएर तिमीले सम्भनेछौ— अब लडाईं बढ्नेछ अनि फेरि तिम्रो पासमा धेरै आउनेछन् । महिमा बढ्दै जानेछ । अन्तमा संन्यासी पनि आउनेछन्, बाबालाई याद गर्न थाल्नेछन् । उनीहरूको पार्ट नै मुक्तिधाममा जाने छ । ज्ञान त लिने छैनन् । तिम्रो सन्देश सबै आत्माहरूलाई पुग्नु छ, अखबारद्वारा धेरैले सुनेछन् । कति गाउँहरू छन् सबैलाई सन्देश (पैगाम) दिनु छ । मेसेन्जर, पैगम्बर तिमी नै हो । पतितबाट पावन बनाउनेवाला बाबा बाहेक अरू कोही छैन । धर्म स्थापकले कसैलाई पावन बनाउँछन्, यस्तो होइन । उनीहरूको धर्मको त वृद्धि हुनु छ, उनीहरूले फर्किएर जाने बाटो कसरी बताउन सक्छन् ? सर्वका सद्गतिदाता एक हुनुहुन्छ । तिमी बच्चाहरूलाई अब पवित्र अवश्य बन्नु छ । धेरै छन् जो पवित्र रहँदैनन् । काम महाशत्रु हो । राम्रा-राम्रा बच्चाहरू गिर्न पुग्छन्, कुदृष्टि पनि कामको नै अंश हो । यो ठूलो शैतान हो । बाबा भन्नुहुन्छ— यसमाथि जित पायौ भने जगतजित बन्नेछौ । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) काम-काज गर्दा यादमा रहने बानी बसाल्नु छ । बाबाको साथमा जान वा पावन नयाँ दुनियाँको मालिक बन्नको लागि पवित्र अवश्य बन्नु छ ।
- २) उच्च पद पाउनको लागि धेरैको सेवा गर्नु छ । धेरैलाई पढाउनु छ । सन्देशबाहक (मेसेन्जर) बनेर यो सन्देश (मेसेज) सबैकहाँ पुऱ्याउनु छ ।

वरदानः— पुरुषार्थको सूक्ष्म आलस्यको पनि त्याग गर्ने अलराउण्डर, अलर्ट भव

पुरुषार्थको थकावट आलस्यको निशानी हो । अल्छी चाडो थाक्छन्, उमंगहुनेहरू अथक हुन्छन् । जो पुरुषार्थमा निराश (दिलशिकस्त) हुन्छन् उनीहरूलाई नै आलस्य आउँछ, उनीहरू सोच्छन् के गर्ने ? यति नै हुन सक्छ, यसभन्दा बढी हुन सक्दैन । हिम्मत छैन, चलन त चलिरहेका छौ, गर्न त गरिरहेका छौ— अब यस सूक्ष्म आलस्यको पनि नाम निशान नरहोस् यसको लागि सदा अलर्ट, एवररेडी र अलराउण्डर बन ।

स्लोगनः— समयको महत्त्वलाई सामुन्ने राखेर सर्व प्राप्तिको खाता पूरा जम्मा गर ।